

Anh Thợ Sửa Xe Đạp và Giấc Mơ Mỹ

Phương Hoa

Tác giả Phương Hoa (giữa) chụp hình lưu niệm với vợ chồng Adam Le (trái).

Ngày xưa, khi đặt chân lên chiếc ghe câu nhỏ xíu cùng với mấy chục con người nôm cứng khoang thuyền để đào thoát khỏi Việt Nam, giấc mơ Mỹ của anh thợ sửa xe đạp tại một làng quê tên Lê Tường hiện ra trước mắt là một vùng trời biển mênh mông không thấy bến bờ. Hơn hai mươi lăm năm sau, chàng trai gốc quê ấy đã trở thành Adam Lê, ông chủ của City Cycle Werkes, một cơ sở chuyên mua bán sửa chữa xe Mô Tô có tầm cỡ tọa lạc tại trung tâm thành phố Cựu Kim Sơn, San Francisco, thành phố du lịch nổi tiếng của Hoa Kỳ.

Hành trang mang theo trong ngày đầu đặt chân lên đất Mỹ của Adam chỉ vồn vẹn một nhóm kiến thức lớp Năm Việt Ngữ, chút ít kinh nghiệm về... ống bơm xe đạp cùng "mỏ-lếch-cờ-lê," và một đồng hai mươi lăm cent (\$1.25) Sở Di Trú Hoa Kỳ cho để anh gọi điện thoại khi cần. Thành công của chàng trai này không phải nhờ "phép lạ."

Có lẽ không bút mực nào ghi cho hết những thăng trầm về cuộc đời kỳ diệu của Adam. Sinh ra ở một ngôi làng nhỏ thuộc miền Trung, anh cưới vợ sớm như bao bạn bè khác. Gia đình chỉ sống nhờ vài sào ruộng được "hợp tác xã" chia cho nên anh phải làm thêm nghề sửa xe đạp. Cặp vợ chồng trẻ sinh được một bé trai trong cuộc sống vất vả của xã hội mới. Nhìn bạn bè đồng lứa lớp bị bắt đi "nghĩa vụ quân sự," lớp vượt biên, một ngày kia anh bỗng cảm thấy mình cũng cần phải đi, để tìm tự do, tìm giấc mơ cho cả gia đình. Hai mươi hai tuổi anh bỏ nước ra đi, bỏ lại Dương cô vợ trẻ, và đứa con vừa tròn mười tám tháng.

Những khi hợp mặt bạn bè, Adam thường kể lại chuyện vượt biên ly kỳ ngày ấy. Thuyền ra khơi, anh vô cùng hoảng sợ. Biển cả hiểm nghèo như chục chờ nuốt chửng chiếc thuyền con có đám người đang rời bỏ quê hương. Chạy được gần hai ngày thì họ bị mất phương hướng. Lúc ghe vừa ra khơi, tài công phát hiện chiếc hải bàn bị mất. Người đàn ông được thuê chuyên chở người và vật dụng ra ghe chính đã ăn cắp chiếc hải bàn. Tối trời, anh ta cầm trúng cái gói nặng tay ngỡ là vàng bèn cuồn luôn không giao lại. Đã thoát được rồi, tài công đành định hướng chạy tới luôn. Nhưng ra đến hải phận quốc tế thì trời đất mịt mù, không biết đường đi tiếp nên phải đánh liều quay lại để kiếm hải bàn.

Tối ngày thứ tư thì ghe trở về chỗ cũ. Một người dũng cảm tình nguyện lội vào bờ, đến nhà tay ăn cắp để đòi lại hải bàn. Nhiều người vì hải hùng đã đổi ý nhảy xuống theo anh ta. Adam cũng rất muốn trở về, một phần vì sợ, phần vì thương vợ nhớ con. Tuy vậy, anh cắn răng bám chặt vào thành tàu giữ cho mình khỏi phóng xuống nước. Người ấy đòi được hải bàn mang ra ghe, nhưng bọn họ bị công an hùng hổ kéo quân rượt bắt vì tay đao chích đã đi báo cáo. Nhờ sự lanh trí của tài công, chiếc thuyền con chạy "tốc khói," khéo léo luồn lách ngoặt mục, cuối cùng đã đánh lạc hướng đám ghe công an.

Trải qua nhiều ngày sóng dồi gió dập tả tơi, họ cũng an toàn đến được đảo Palawan, Philippines.

Năm 1983, sau hơn hai năm chờ đợi trên đất Phi, Adam đến Mỹ và định cư ở thành phố San Francisco. Không bỏ lỡ thời gian, anh lao ngay vào trường học Anh Văn. Hết tám tháng trợ cấp của chính phủ, Adam xin vào thử việc không lương cho Dealers, một hãng sửa chữa mô tô ở thành phố San Francisco. Sau một tháng, anh được nhận làm tạm thời, lương chỉ \$4.25/giờ. Công việc của chàng trai tị nạn mới đến là làm tạp vụ, dọn dẹp và lau chùi từ nhà xưởng cho đến phòng làm việc, toa lét.

Nhưng giấc mộng của Adam không phải là những nơi đó. Vốn từng làm nghề sửa xe đạp, chàng công nhân tạp vụ mơ ước có ngày sẽ được học sửa mô tô để làm việc như những chuyên viên thực thụ trong xưởng. Mỗi ngày đến cơ sở mang theo hoài bão, anh làm việc siêng năng không mệt mỏi, hy vọng kiếm chút thời gian

thừa để học lóm tay nghề. Giờ nghỉ giải lao, những buổi ăn trưa, nhân viên tùm năm tùm ba tán chuyện cười đùa. Riêng Adam ăn xong là bắt tay ngay vào làm việc. Nhà xưởng luôn gọn gàng, ngăn nắp. Văn phòng lúc nào cũng bóng loáng. Nhà vệ sinh bao giờ cũng sạch sẽ thơm tho. Làm xong hết việc, anh đến phụ giúp lật vật cho các nhân viên, và thường để ý học thăm cách thức người ta sửa chữa xe mô tô.

Khi đó Adam mới đến Mỹ, nào biết tí gì về luật lao động. Anh cảm cú làm việc chăm chỉ là bởi do bản tính siêng năng. Trong hãng ai cũng thích cái anh chàng "ham việc" này. Làm được mấy tháng, ngày kia một người nhân viên tò mò hỏi anh có được lãnh tiền "overtime" cho những giờ phụ trội ấy. Anh tình thật trả lời không. Người đó thấy anh bị thiệt thòi, bèn gọi mách Sở Lao Động. Đối với đất nước Hoa Kỳ, đây là "chuyện lớn" vì bóc lột công nhân. Sở cử người đến điều tra và phạt hãng trả Adam một số tiền khá lớn, bồi thường cho tất cả thời gian anh đã làm trong những giờ ăn trưa và giờ nghỉ giải lao.

- Nhận được tiền bồi thường mà tôi... run muốn chết! Sau này Adam kể lại. -Dù đó là một số tiền không nhỏ, vì họ phạt hãng phải trả tiền lời và tiền gì đó tùm lum thứ, nhưng tôi chẳng những không mừng mà còn sợ bị đuổi việc.

Adam đem tiền về và chuẩn bị tư thế đi xin việc khác. Nhưng hôm sau anh vào hãng thì ông giám đốc đích thân ra hỏi chuyện. Rồi ông ký quyết định thuê chính thức người công nhân tạp vụ đã từng làm cho công ty bị phạt! Sau đó, hãng gửi Adam đến trường để được đào tạo tay nghề.

Có cơ hội tốt, Adam cố gắng học rồi thi lấy bằng kỹ thuật sửa chữa xe Mô Tô. Đó là mảnh bằng đầu tiên của anh trên đất Mỹ. Tốt nghiệp xong, Adam bắt đầu làm việc cho hãng. Anh tận dụng tối đa những gì học được để phục vụ khách hàng. Sự tận tâm của anh chuyên viên người Việt Nam nhỏ con nhất, tay nghề non trẻ nhất, và tiếng Anh bập bẹ nhất công ty đã được khách hàng ưa chuộng. Rất nhiều người gọi tới làm hẹn yêu cầu đích danh Adam sửa xe cho họ. Người trong công ty, kể cả giám đốc, nhiều lần tròn mắt kinh ngạc và thán phục nhìn anh thợ "tí hon" nhất hãng bằng động tác khéo léo tuyệt vời đã di chuyển một cách nhẹ nhàng những chiếc mô tô hàng trăm, hàng nghìn phân khối, nặng gấp nhiều lần sức nặng của anh.

Từ đó, Adam được giám đốc ưu ái chọn, gửi đi tu nghiệp mỗi năm một lần. Cho đến khi nghỉ việc ra riêng, Adam đã hoàn thành được mười mấy cái chứng chỉ sửa chữa mô tô.

Với sự làm việc cật lực, cộng thêm tiếp tục học hành, anh thợ trẻ Adam dần trở thành một chuyên viên nhiều kinh nghiệm và có uy tín nhất hãng. Bất cứ loại xe nào, từ mô tô phân khối nhỏ, đến các loại xe phân khối lớn, "lớn xác lẫn lớn tiền" như Honda, Suzuki, Yamaha, BMW... model của Mỹ, Nhật, Đức, Ý gì cũng không làm khó được Adam. Uy tín của anh ngày càng tăng. Sự hài lòng của đa số khách hàng dẫn đến việc một tờ tạp chí Motorcycle Magazines của địa phương đã viết về Adam với những lời ngợi khen đặc biệt.

Rất là thú vị, sự thành công vượt bậc nhanh chóng của Adam không hề làm cho đồng nghiệp đố kỵ. Trái lại, các bạn cùng hãng rất thích anh vì cái tính hiền hòa, thân thiện, luôn giúp đỡ người khác. Về sau khi Adam mở xưởng, nhiều đồng nghiệp cũ đã đến phụ giúp anh một cách rất nhiệt tình trong những ngày đầu.

Không những Adam được bạn đồng nghiệp yêu mến, mà bạn bè thân hữu cũng rất quý anh. Anh thường ra tay giúp đỡ khi người ta hữu sự, từ đất Mỹ đến quê nhà, chẳng quản ngại khó khăn hay công sức. Tôi còn nhớ có lần người bạn của Adam đang sửa nhà thiếu người phụ, anh tình nguyện xin nghỉ việc ở hãng đến giúp bạn mình. Kết quả, anh đã bị ngã từ trên thang cao xuống đất. May mà anh chỉ bị gãy chân. Vợ con anh đã một phen mất vía, vì té kiểu đó rủi trúng đầu thì nguy hiểm vô cùng.

Năm 1989, Đương vợ anh bồng con xuống tàu vượt biển đến Philippines. Hay tin, Adam vội vã bay qua trại ty nạn để bảo lãnh họ. Thời gian anh ở Phi một tuần lễ, chẳng những là tuần lễ hạnh phúc của vợ con anh, mà đó cũng là tuần lễ may mắn của bạn bè, bà con đồng hương, và những người cư ngụ cùng nhà với vợ anh, trong đó có ông xã của kẻ viết bài này. Đến bây giờ ông ấy vẫn còn nhớ cái cảnh những người quen đến ngồi đầy sân trước gian trại vợ Adam ở, để nghe anh kể chuyện về nước Mỹ và chiêu đãi trà nước bánh kẹo cho mọi người. Trước khi về Mỹ, anh đã tặng đến đồng bạc cuối cùng cho tất cả những người quen biết. Ai nấy đều mừng quýnh, vì số tiền này có thể giúp họ mua thức ăn thêm cũng được vài tuần.

Adam đoàn tụ vợ con sau mười ba năm xa cách. Bạn bè thường đùa, chằm anh "5 Star" về tính thủy chung.

Mới hơn hai mươi tuổi, dễ nhìn lại có tài, Adam được ông giám đốc điều hành của hãng "chấm" và ngỏ ý muốn tác thành cho cô em của ông. Cô gái Nhật xinh đẹp này cũng rất thích Adam. Nhưng anh đã khéo léo từ chối, một lòng chờ đợi vợ.

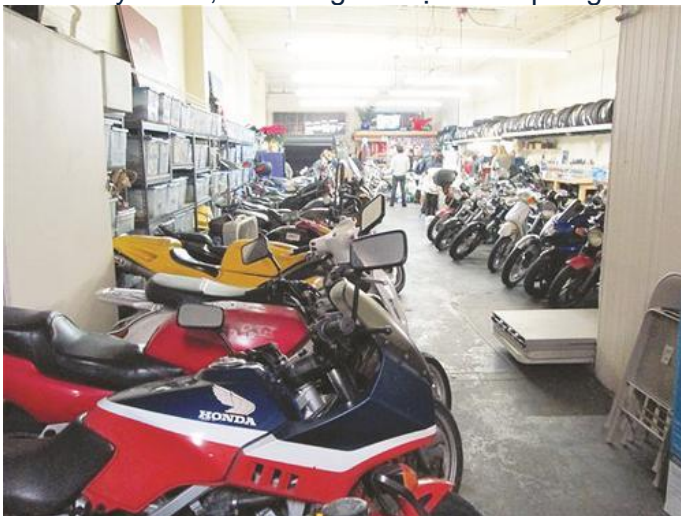
Đương đoàn tụ với chồng được vài năm, thì từ mức lương lau chùi dọn rửa chỉ hơn bốn đồng bạc/giờ khi bắt đầu của anh đã vượt lên tới mức trên..."sáu số," chiếm kỷ lục hãng. Ngoài những lúc đi làm hãng, Adam còn dạo mua xe cũ về sửa chữa rồi bán lại. Đến năm 1995, sau hơn mười năm ở Mỹ, trong khi nhiều bạn đồng nghiệp kỳ cựu người bản xứ của Adam vẫn còn ở nhà thuê, vợ chồng anh chàng tị nạn da vàng gốc quê đã mua được ngôi nhà hai tầng có vườn sau rất đẹp ở gần bờ biển San Francisco.

Mộng lớn của Adam là hình thành một cơ sở kinh doanh do mình tự làm chủ. Anh để ý học hỏi, thu thập kinh nghiệm về kinh doanh chớ cơ hội. Giấc mơ này là động lực cho Adam làm việc bất kể ngày đêm. Sau khi mua nhà, anh "tăng tốc," tận dụng từng chút thời gian rảnh dưng vào việc mua bán xe mô tô. Anh mua tất cả các loại xe, cũ mới, phân khối lớn nhỏ, kể cả các loại xe cổ đất tiền (Classic Motorcycles). Lúc nào nhà anh mô tô cũng chất đầy garage, chất đầy tầng trệt. Xe nào còn mới tốt thì anh mua về lau chùi đánh bóng lại rồi bán ngay. Xe cũ thì tân trang sơn sửa rồi mới bán. Đi làm về nếu không đi mua xe, anh lao vào miệt mài sửa chữa. Việc làm phụ này đã cộng thêm thu nhập đáng kể vào thu nhập chính của gia đình. Và cuối cùng anh cũng đã thực hiện được mơ ước.

Người ta thường nói, "Sau lưng người đàn ông thành công luôn luôn có một phụ nữ... tốt" quả không sai chút nào. Nếu nói về sự thành công của Adam Lê mà không nhắc đến người "nội tướng" trẻ trung xinh đẹp và hiền thực của anh một chút thì sẽ là một thiếu sót. Đương Nguyễn cũng là một cô gái xuất thân từ chốn thôn quê, được dạy dỗ với đầy đủ công dung ngôn hạnh. Sang Mỹ đoàn tụ cùng Adam, cô chẳng những vừa lo việc sinh con, chăm sóc nuôi dạy chúng, mà cô còn đi làm, là một chuyên viên thẩm mỹ. Đương là cánh tay đắc lực của Adam. Dù luôn bận rộn, vợ Adam vẫn lo con cái chu đáo. Cậu con trai trưởng là một kỹ sư vi tính đã đi làm, cô con gái út đang theo học được ở UC Davis, còn cậu con trai giữa thì đã học xong, ở nhà phụ giúp bố từ khi anh mua xưởng.

Adam mua lại xưởng sửa chữa mô tô này vào năm 2010. Chỉ trong vòng một năm, sự thành công của Adam có thể thấy rõ. Trên trang web "Yelp," người ta cập nhật rất nhiều lời khen của khách hàng viết về ông chủ Adam Lê và City Cycle Werkes. Hầu hết họ đều cho điểm "5 Star" và kèm theo những lời giới thiệu rất nhiệt tình cộng với nhiều hình ảnh họ chụp khi đến lấy xe từ xưởng của Adam. Uy tín của anh và City Cycle Werkes được mấy vị Professor dạy ngành Motorcycle Technician ở đại học cộng đồng City College of San Francisco biết đến. Họ thường giới thiệu các sinh viên chuyên ngành của trường đến gặp Adam Lê để phỏng vấn, tìm hiểu về kinh nghiệm nghề nghiệp, cũng như việc điều hành sơ sở kinh doanh ngành "Motorcycle Business" để họ về làm "Project" tốt nghiệp.

Điều ngạc nhiên là, trong bốn năm qua, cơ sở làm ăn rất quy mô và phát đạt của Adam lại không hề tốn tiền cho những quảng cáo bạc nghìn bạc triệu trên TV, cũng chẳng phải trả đồng nào cho nhật báo, tạp chí, hay radio. Tuy nhiên, anh cũng có một cách quảng cáo rất riêng, rất độc đáo. Đó là dùng chiêu thức "chinh phục cái bao tử" để hấp dẫn, làm cho khách hàng nhớ đến mình.

Cửa tiệm City Cycle Werkes.

Sau một năm mở cửa, City Cycle Werkes phát triển rất tốt, vợ chồng Adam bàn tính việc mở một buổi tiệc Tất Niên đãi khách hàng, để tỏ lòng cảm ơn sự ủng hộ của họ. Đương, cô vợ đảm đang của anh đã đưa ý kiến đãi khách hàng bằng các món ăn thuần túy quê nhà của mình, thay vì những món ăn của người Mỹ. Ấy vậy mà khách hàng, hầu hết là người Mỹ, đều thích các loại thức ăn Việt Nam có nước mắm do Đương và bạn bè cô tự tay nấu lấy. Lần đãi đầu tiên là để "thử lửa," không ngờ được khách hàng chiếu cố rất tận tình. Cho nên từ đó về sau, mỗi năm vợ chồng Adam đều đãi tiệc

tất niên bằng thức ăn truyền thống của người Việt Nam.

Năm nay, buổi tiệc Tất Niên được tổ chức vào Chúa Nhật tuần lễ đầu tiên của tháng Mười Hai, 2014. Vợ chồng tôi cũng được Adam mời đến San Francisco dự buổi tiệc này.

Đến San Francisco kiếm chỗ đậu xe thật khó. Khắp nơi đều "thiên la địa võng," những cột đồng hồ trả tiền, lúc nào xe cũng nối đuôi nhau sát sần sạt. Phải vòng vòng đến gần hết nửa bình xăng mới tìm ra chỗ. Đến khi tìm được chỗ thì vô đậu lại vất vả "thần sầu." Đường xe cộ qua lại nườm nượp, chỗ đậu thì bé tẻo bé teo, tôi rất tệ về đậu pa-ra-leo (parallel), nên phải "thò ra thụt vào" cả buổi mới lắp được xe vào chỗ trống.

Xưởng City Cycle Werkes của Adam nằm giữa trung tâm thành phố San Francisco, nơi được xem một tất đất "bao nhiêu là tất vàng." Chiều dài của xưởng chiếm nguyên cả một block đường, mặt trước là đường chính Ellis Street, còn mặt sau nằm trên đường Willow Street. Chúng tôi đến cũng sớm nhưng đã thấy rất đông người lãng xăng, nhộn nhịp. Nhiều người Mỹ đang lần lượt dắt các loại xe mô tô lớn nhỏ từ phần trước xưởng đem ra dựng tràn khắp hai bên đường, mặt cửa trước lẫn phía cửa sau.

Adam vui vẻ ra chào chúng tôi. Anh cho biết hôm nay Chúa Nhật, các cơ sở kinh doanh xung quanh đều đóng cửa, cột đồng hồ được miễn phí, nên anh tạm dời một số mô tô ra ngoài, lấy chỗ xếp bàn ghế cho bữa tiệc. Thấy tôi nhìn những người Mỹ đang dắt xe ra, Adam nói đó là mấy người thợ phụ của anh và những khách hàng thân tín, năm nào họ cũng tình nguyện đến sớm phụ giúp. Tôi hoa mắt nhìn đám mô tô đủ kiểu đủ màu, và thử đếm nhưng không tài nào đếm xuể.

Nhìn lướt qua và nhẩm tính, chỉ riêng số mô tô được đưa ra ngoài đường, tôi thấy mỗi bên cũng có đến vài chục. Đám mô tô như một rừng hoa, chúng đứng khoe càng nghênh ngang trên đường như những con ngựa trời. Có chiếc nhỏ bằng chiếc Honda 90 nhà tôi từng chạy bên Việt Nam ngày trước, nhưng có những chiếc to đùng gần bằng chiếc xe hơi thể thao. Một người Mỹ cao lớn từ bên trong đang hí hục dắt ra một chiếc hiệu Honda to ơi là to. Cái bửng có đèn và kiềm chắn gió trước tay lái khuỳnh ra như đầu một chiếc xe hơi. Trông ông ta dắt đi có vẻ khá vất vả. Tôi hỏi Adam.

- Chiếc xe này to kinh quá, ông Mỹ đó dắt trông gần "ná thờ," không biết bằng cách nào mà anh di chuyển được nó để sửa chữa?
- Ồ! Là nhờ kinh nghiệm nghề nghiệp thôi chị ạ. Adam cười nói. -Xe to cỡ nào cũng dắt được cả, nếu mình biết cái "thế" để lái nó đi theo ý mình.

Xe cộ qua lại hai bên đường nhiều người giảm tốc độ, tò mò nhìn đám xe mô tô dày đặc trước cửa City Cycle Werkes. Thậm chí có người còn nhấn còi inh ỏi, chắc là bạn hàng của Adam. Tôi thích thú mỉm cười. Đây cũng là một cách quảng cáo độc đáo nữa của Adam. Sự việc dựng xe đầy trước cửa này đã đặc biệt gây chú ý cho người qua lại. Chắc thế nào sau buổi tiệc cũng sẽ có thêm khách hàng đến mua xe hoặc đem mô tô đến sửa.

Sau khi ngắm đã dời các kiểu mô tô mới nhìn thấy lần đầu, tôi đi vào bên trong. Mấy người Mỹ đã giúp dọn dẹp trống trải một phần nhà xưởng và đang sắp xếp bàn ghế. Adam chỉ tôi vô phòng trong, nơi vợ anh đang cùng mấy phụ nữ người Việt chuẩn bị thức ăn. Tôi có nghe Đương nói tối hôm trước, là cô đã đặt hai con heo thật lớn cho buổi tiệc từ một trại chăn nuôi trên Modesto, một con heo tươi và một con heo quay. Tôi đã cười thầm vì nghe như cô đang chuẩn bị cho một đám cưới vương giả bên Việt Nam. Cô còn nói cả tháng nay đi làm về cô còn phải lo ướp đến vài trăm pound thịt gà lẫn thịt bò, thịt sườn, để nướng.

Nhưng tôi vẫn không tin được mắt mình khi nhìn số thức ăn bày biện trên bàn. Bằng cách nào Đương đã chuẩn bị được số thức ăn "hùng vĩ" như núi, dày đặc như rừng này nhỉ. Hỏi ra mới biết, vợ chồng Adam có một số bạn bè thân thiết, đã gửi "phu nhân" của họ đến giúp Đương nấu nướng từ ngày trước cho đến hôm nay. Toàn bộ đều là "home made" hết, không mua một món nào. Thức ăn rất đa dạng và nhiều gấp mấy lần một cái đám cưới Việt Nam ngày xưa. Ngoài các món gà, bò, heo, oyster nướng, còn có thịt phay thịt lụi, xôi cúc xôi giò, bánh bèo bánh hời, chả giò chạo tôm, chả ốc chả lụi, tính sơ sơ cũng cỡ trên vài chục món, chưa kể các loại bánh ngọt và trái cây. Nhiều lọ thủy tinh đựng đủ loại nước mắm ớt tỏi chanh đường pha sẵn, trong văng vất những mảnh vụn đồ tươi của ớt, trắng ngà của tỏi, và xanh dịu của những tép chanh. Nhìn các món ăn truyền thống quê nhà, tôi chưa nếm mà đã chảy nước miếng.

Bữa tiệc không phải chỉ có những món ăn thịnh soạn. Mỗi góc phòng được chất vô số thùng bia các loại, nước trái cây, sô đa, bên cạnh một thùng đá thật lớn chứa đầy bia lạnh. Phía trái bên ngoài office của Adam là chiếc bàn dài thấp. Trên bàn và cả bên dưới có rất nhiều loại rượu, từ rượu nho đến Whiskey, Vodka, cả mấy chai Rémy Martin, và Rémy Martin XO cũng chen vai sát cánh cùng lũ rượu kia như mời chào thực khách. Chợt nhớ lại có lần Dương kể, hồi Adam còn ở nhà, một người bạn có anh đi Mỹ gửi hình về đã cho Adam xem hình ông anh đang cầm lon bia uống. Về nhà bữa trưa vợ dọn vài cọng rau lang luộc với cơm độn bo bo, anh nói,

- Ước gì anh được đến Mỹ để uống một lon bia như anh của thằng bạn thì có chết cũng cam lòng. Anh làm sao ngờ được, có ngày anh chẳng những đến được Mỹ mà còn đãi người Mỹ cả rượu Rémy Martin XO trên trăm đô la một chai!

Khách khứa lần lượt kéo đến đông đảo. Khi được mời nhập tiệc, họ tự động đi lấy thức ăn, chọn đồ uống rồi ra bàn ngồi và chăm chỉ thưởng thức. Điều làm tôi ngạc nhiên là người nào cũng có vẻ rất quen thuộc với các món ăn Việt. Lấy thức ăn xong họ không quên múc nước mắm cho những món cần phải chấm như bánh hỏi, hay gỏi cuốn, chả ốc. Nghe kể năm nay Adam mời trên năm trăm thực khách, vì số lượng khách hàng thân thuộc gia tăng. Nhưng rút kinh nghiệm từ năm ngoái, anh chia ra mời làm nhiều giờ khác nhau. Lớp khách này ăn xong chào từ biệt là lớp khác thế vào. Nhờ vậy mà từ mười giờ sáng đến sáu giờ chiều, đội ngũ bếp núc có đủ thì giờ chiên kịp chả giò và tai vạc nhân tôm nóng giòn cho tất cả mọi người chứ không bị lật đật như năm ngoái.

Tôi lấy một cây chả ốc và ít xôi giò vào đĩa, bưng lại ngồi gần nhà tôi. Bên phải là ông Mỹ to con, người khi nãy đã vất vả dắt chiếc Honda bự chảng. Ông ấy đang nhai nhồm nhoàm tôm chiên trong đĩa, chai Heineken để trước mặt. Thấy tôi nhìn ông gật đầu chào, rồi hỏi về những thành phần trong các món ăn. Ông khen món nào cũng tuyệt.

- Khi này tôi thấy ông dắt chiếc mô tô to thế ra ngoài. Ông thật là giỏi! Tôi bắt chuyện.

- Ồ! Tôi mà giỏi gì!

Ông lắc đầu cười:

- Adam mới là "the guy" tôi khâm phục nhất.

Gia đình chủ nhân: vợ chồng Adam Le và các con.

Khi biết tôi là bạn đồng hương với Adam, ông vui vẻ tự giới thiệu tên là Jackson, rồi bắt đầu huyên thuyên "quảng cáo" cho Adam. Thì ra Jackson là khách hàng kỳ cựu từ cái hãng cũ Adam làm trước đây. Ông nói rất nhiều người theo Adam qua đây, vì bây giờ cái dealer cũ đã đóng cửa. Ông Jackson nói.

- Adam is awesome! - Adam thật là cừ khôi! - Anh ấy chẳng những có tay nghề giỏi mà còn rất chân thật. Từ việc mua bán đến sửa chữa, Adam không bao giờ chặt chém hay lừa gạt khách hàng. Anh luôn tự tay sửa chữa những bộ phận quan trọng cho xe của khách hàng, chỉ để thợ làm phụ những việc nhỏ mà thôi. Cho nên tôi đã đi với anh ta hàng chục năm rồi đó!

Adam luôn bận rộn tiếp khách. Khi nào rảnh chút là ngồi xuống trò chuyện với bạn bè. Ly rượu trên tay, mặt mũi anh trông hồng hào phượng phi và rất hạnh phúc. Có lẽ vì rượu cộng thêm niềm vui chất ngất. Anh cho biết, tổ chức bữa tiệc này mệt và tốn công tốn của rất nhiều lần so với việc đặt nhà hàng Mỹ làm sẵn đem đến.

- Nhưng đây mới là điểm đặc biệt làm cho họ nhớ đến mình, anh chị ạ!

Rồi anh cười với vẻ hãnh diện:

- Chúng tôi đã tập cho toàn bộ khách Mỹ ở đây biết ăn nước mắm!

Vợ chồng tôi cùng nâng ly chúc mừng cho thành công của Adam. Thừa dịp, tôi hỏi anh thêm nhiều chi tiết về

cuộc đời, công việc, những khó khăn mà anh gặp phải trên bước đường tị nạn, và chuyện thành lập cơ sở. Chạy đi rồi chạy lại, anh vui vẻ chia sẻ hết mọi điều như tôi đã viết ở trên. Khi được hỏi kỷ niệm nào đáng nhớ nhất trên con đường đưa anh đến với sự nghiệp ngày hôm nay, Adam cho biết, kỷ niệm căng thẳng nhất là khi quyết định "quit job" để mua lại cái xưởng sửa chữa mô tô đang bị vỡ nợ.

- Đó là một sự lựa chọn có tính cách sinh tử! - Anh nhớ lại - Vào thời điểm năm 2010, nền kinh tế nước Mỹ cũng chưa có gì sáng sủa, tôi lại đang có một việc làm ổn định với mức lương rất là lý tưởng. Bạn đồng nghiệp cho là tôi bị điên. "Quit job" đi mở cơ sở kinh doanh là làm lại tất cả từ đầu, tự đi lên bằng con số không to tướng.

Anh rùng mình:

- Nếu chẳng may thất bại, thì có nước phải gánh chịu "tử chết tới bị thương."

Adam còn kể, vợ chồng anh đã mất nhiều đêm thức trắng và suy nghĩ đến nhức cả đầu. Cái xưởng này người chủ cũ mở cũng đã một thời gian, nhưng đến khi ấy business đã bị chết, ế thê thảm. Vợ Adam cũng lo lắng. Chủ cũ là người Mỹ trắng mà còn thất bại, huống chi mình là dân đầu đen, rủi bị khách hàng kỳ thị thì làm sao.

Một kỷ niệm nữa được Adam xem là vất vả trên bước đường sự nghiệp là việc đi học nghề. Anh vốn dĩ sinh ra là một người dân quê. Ngoài việc sửa xe đạp cho bà con trong làng, anh cũng từng cấy cà làm ruộng. Cho nên việc đi làm cực nhọc như lau chùi dọn dẹp chỉ là chuyện nhỏ đối với anh. Đến chừng anh học sửa chữa mô tô mới là điều khổ sở. Adam cho biết, với số tiếng Anh "đong chưa đầy cái lá mít" anh phải vất vả tra tự điển từng chữ một để hiểu và làm bài. Adam nói.

- Không bao giờ tôi quên khóa học đầu tiên hằng gửi tôi đi để học lấy cái chứng chỉ (Certificate) sửa chữa mô tô. Thật khó trăm bề! Trong khi học tôi bị "lùng bùng," thầy nói thầy nghe, bạn nói bạn nghe, tôi chả hiểu họ nói cái giống gì. Về phòng trọ, tôi ôm cái tự điển, thức trắng đêm để tra từng chữ một và học đến khi nào gục xuống mới thôi. Tôi gào bài mệt đến gần... "đứt bóng!" Anh cười và nói đùa.

Trước khi hoàn thành việc mua cơ sở này, Adam phải trải qua một tình huống thật ngặt nghèo, nghiêm trọng. Vừa đặt tiền cọc mua xưởng xong, anh bỗng nhiên ngã bệnh. Từ chừng xây xâm ù tai như bị điếc, bác sĩ làm xét nghiệm và phát hiện có một mảnh gì đó nhỏ xíu nằm trong đầu, phía sau tai phải của anh. Theo lời bác sĩ, nếu không giải phẫu kịp thời để lấy ra cái mảnh ấy, có nguy cơ nó sẽ di chuyển và rơi vào não bộ. Họ còn nói, giải phẫu ngay lúc ấy dù có phần nguy hiểm đến tính mạng, nhưng sắc xuất cứu sống Adam có nhiều hơn là để đến khi nó thực sự đụng vào não, vì sẽ hết đường cứu gỡ.

Vợ con anh hoảng hốt, gia đình anh bên Việt Nam sợ hãi, bạn bè anh lo âu. Ai nấy đều khuyên Adam nên dừng lại việc mua xưởng, chờ sau khi làm phẫu thuật xong hãy tính. Nhưng người đàn ông trẻ này rất can đảm và kiên cường. Anh đã không một chút lo âu sợ sệt, cương quyết tiến hành việc mua bán trước ngày nhập viện. Adam nói.

- Cơ hội tốt đã đến. Tìm được địa điểm thích hợp chẳng phải dễ, nên không thể nào chờ đợi được.

Thế là Adam nhất quyết tiến hành hoàn tất mọi việc trước khi nhập viện. Chỉ trong thời gian một tháng đợi làm thủ tục và các loại xét nghiệm cần thiết cho cuộc đại phẫu thuật, Adam đã cố gắng tận dụng tối đa thời gian của mình. Mỗi ngày anh hết đi mua xe đem về sửa lại, đến trông coi thợ thuyền tân trang nhà xưởng, rồi đặt hàng hóa, phụ tùng chuẩn bị cho ngày khai trương. Đến khi anh nhập viện, thì việc sửa chữa, thủ tục mua bán, và giấy phép kinh doanh đều đã hoàn tất. Cộng thêm việc trên năm chục chiếc mô tô đã được anh mua về làm mới lại hoàn toàn.

Tôi ngồi nghe mà lòng ngưỡng mộ vô cùng. Thường thì khi người ta biết mình sắp trải qua một cuộc giải phẫu nghiêm trọng, bác sĩ tiên đoán "lành ít dữ nhiều" không ai tránh khỏi lo sợ. Có lẽ nhiều người, trong đó có tôi, sẽ đình hoãn dự tính cho tương lai trước khi biết kết quả. Ngược lại, Adam đã rất tự tin nghĩ mình sẽ qua khỏi. Có lẽ nhờ ý chí kiên cường ấy mà Adam vượt qua được hiểm nghèo, để giờ đây anh trở thành một trong những nhà triệu phú của thành phố nổi tiếng San Francisco.

Vợ Adam đi ngang qua nghe chuyện, cô dừng lại tâm sự:

- Anh ấy "quỳnh liều" lắm anh chị ơi! Sau khi mổ xong, mới vừa xuất viện anh đã vội vã đến xưởng để điều hành công việc, chuẩn bị cho ngày khai trương. Em tìm mọi cách để anh ấy ở nhà tịnh dưỡng một thời gian, nhưng không được. Nhìn thấy anh đầu quấn kín nhiều lớp băng trắng lù lù, chạy tới chạy lui chỉ thị mọi người, ai nấy cũng đều lắc đầu.

Adam còn kể lại một chuyện khác, làm tôi ngồi nghe mà mắt cứ trợn tròn lên. Sau khi xưởng khai trương được vài tháng, ông CEO, chủ của cái hãng cũ Motorcycle Dealers mà Adam từng làm - dealer này cách xưởng Adam không xa mấy - có ghé lại xem. Đến nơi quan sát cách làm ăn của Adam, ông tỏ vẻ ngạc nhiên và khâm phục. Ông thật lòng khen ngợi, rồi nói thật với Adam về tình hình hãng cũ. Rằng giám đốc điều hành khi đó làm việc không hiệu quả nên hãng đang trên đà xuống dốc. Ông đề nghị Adam hãy bán cái xưởng mới, góp phần hùn vào công ty ông, thì ông sẽ mời Adam về làm giám đốc điều hành với mức lương gấp đôi lương của anh trước kia, để cùng chung tay cứu lấy hãng. Một đề nghị thật bất ngờ và hấp dẫn, đã làm vợ chồng Adam mất ngủ thêm một thời gian nữa. Người kế toán trưởng của hãng cũng thay mặt Tổng Giám Đốc tới lui nhiều lần quan sát việc Adam điều hành xưởng, và cố thuyết phục Adam hợp tác.

Nhưng cuối cùng, Adam đành phải từ chối lời mời tuyệt vời ấy vì thấy cơ sở mới của anh ngày càng phát triển theo tỷ lệ thuận. Anh nói với chúng tôi:

- Tôi nghĩ thà làm cho mình tự do hơn, lãnh công việc điều hành nhiều trách nhiệm lắm!

Lát sau thì ông cựu giám đốc tài chính cái dealer cũ cũng đến. Adam nói năm nào anh cũng mời và ông ấy đều đến, thật lòng chúc mừng cho anh. Ông giờ đã về hưu. Tôi thật xúc động khi nhìn ông Mỹ da trắng và Adam da vàng, hai mái đầu bạc và đen ôm nhau thân thiết, rồi Adam ân cần đưa ông chủ cũ đi lấy từng món thức ăn. Ông ấy đã không nhìn lầm người khi chọn nhận chàng công nhân "culi" không biết tiếng Anh để cho đi học nghề. Quả thật với tấm lòng công bình bác ái và không kỳ thị, ông cựu giám đốc đã tạo ra một kỳ tích cho đất nước. Từ việc nước Mỹ phải trả lương cho chàng thanh niên tị nạn da vàng, bây giờ hàng năm chàng thanh niên ấy đã đóng góp một mức thuế thật là không nhỏ để góp phần xây dựng cái quê hương thứ hai này của anh.

- Phải nói là anh thật giỏi!

Tôi nói xong, hỏi một câu cuối cùng trước khi từ giã ra về:

- Anh có kinh nghiệm gì để chia sẻ với bà con mình, những người mới đến Mỹ sau này?

Nhà triệu phú "cựu thợ sửa xe đạp" cười hiền lành:

- Tài giỏi chi đâu chị! Mỹ là đất có rất nhiều cơ hội. Chỉ cần cố gắng làm việc thì sẽ gặt hái kết quả tốt.

Rồi anh nói thêm:

- Người Mỹ có câu, "Hard work pays off" mà! Người đến Mỹ không biết một chữ tiếng Anh, bắt đầu bằng công việc "cu li" như tôi còn làm được thì ai mà chẳng làm được!

Tối đó về nhà, vợ chồng tôi bàn tán mãi về chuyện của Adam Lê. Tôi chợt nhớ lại câu nói của anh. Quả đúng là nhờ vào sự "hard work", làm việc chăm chỉ, mà "Giấc Mơ Mỹ" của anh chàng thợ sửa xe đạp ngày xưa đã đơm bông kết trái một cách rất mỹ mãn.

Phượng Hoa